

हेमाने रेणूच्या तोंडावर थंड पाण्याचा शिडकावा केला. तिला उठवून बाहेर सोफ्यावर बसवले, प्यायला पाणी देऊन तिला शांत करायचा प्रयत्न केला. रेणूही थोड्याच वेळात भानावर आली.

"हेमा, तुझ्याकडे हा कागद कसा आला? काय लिहिलं होतं त्यात?" रेणूने प्रश्नांवर प्रश्न विचारायला सुरुवात केली.

"अगं, माझ्या दारात पडला होता. कुरियरवाला आला, म्हणून मी दार उघडलं तेव्हा सापडला मला. ओला झाल्यानं अक्षरं पुसटच होती फक्त खाली सुशांत सरदेसाई एवढंच दिसतंय." हेमा म्हणाली. " हेमा, कुठं ग शोधायचं ह्याला? थोडे का प्रयत्न केले. पोलिसांनाही यश नाही आलं."

बारा वर्षे झाली. एक दिवस सकाळी कामावर गेलेला सुशांत घरी परत आलाच नाही आणि आज हा कागद! काय बरं लिहिलं असेल त्या कागदावर? सुशान्तने स्वतः लिहिलं होतं की कोणी जबरदस्तीनं त्याच्याकडून लिहून घेतलं होतं, काही समजेनासं झालं होतं दोर्घीना. "मला वाटतं आपण पोलिसांत हा कागद देऊन पुन्हा missing ची तक्रार नोंदवावी. tv वर पण 'आपण ह्यांना पाहिलंत का?' मध्ये पुन्हा जाहीर करावं." रेणू म्हणाली. हेमाला वाटत होतं की आपल्यापर्यंत चिठी पोहचली आहे तर काही दिवसांत सुशांत स्वतःच हजर होईल. तेव्हा थोडी वाट पहावी.

त्या ओल्या कागदावरच्या सुशांत सरदेसाई ह्या नावाकडे एकटक बघत रेणू स्वतःशीच बोलत राहिली, " सुशांत कुठे आहेस रे तू? कसा आहेस? अरे, तुला माहीत आहे का? आपला सौरभ आता कित्ती मोठा ऑफीसर झाला आहे? 'रिजनल हेड' अशी त्याची पोस्ट आहे. आपल्याला चार वर्षांचा एक गोड नातूपण आहे, त्यांच्यासाठी तरी परत घरी ये."

त्यादिवशी हेमा रेणूकडेच राहिली. रेणूला सोडून जाणं तिला उचित वाटेना. रात्रीच्या जेवणासाठी हेमानेच मुगाच्या डाळीची खिचडी केली. घास काही घशाखाली उतरत नव्हता. केवळ एक उपचार म्हणून दोघी जेवावायास बसल्या. वातावरण स्तब्धच होते. कशातच मन रमत नव्हतं. सौरभला फोन करून सांगावं का असा विचार एकदा मनाला चाटून गेला पण दुसऱ्याच क्षणी " नको, त्याला नको आत्ताच सांगायला, विनाकारण अस्वस्थ होईल. आता येतातच आहेत ना ते सर्व जण, तेव्हा पाहू." असं मनाला पटवून रेणू हॉलमध्ये येरझारा घालू लागली. तिने टीव्ही लावला. पण हातात रिमोट घेऊन सारखे चॅनेल बदलण्यापलीकडे ती काहीच करत नव्हती. हेमा वेगवेगळ्या विषयांवर बोलून तिचं मन

कशात तरी स्थिर करण्याचा प्रयत्न करत होती. " रेणू, घड्याळात बघ, वाजले किती, अग रात्रीचे बारा वाजून गेले. चल आता झोपायला, मग उद्या बघू काय करायचं ते" हेमाने तिला सांगितलं आणि बेडरूममध्ये नेलं.

अंथरुणात रेणू तळमळत होती. संगीताचे स्वरच तिच्या मनाला उभारी देऊ शकतील असा विचार करून हेमाने सीडी प्लेअर ऑन केला. ज्योत्नाबाई भोळे आपल्या अतिशय मधुर आणि तरल आवाजात गात होत्या 'ये झणि येरे येरे येरे माघारी!'